

Vi har i stigende grad oplevet en negativ særbehandling af arbejdsløses børn i en række kommuner. Det har reelt fungeret sådan, at arbejdsløses børn blev udelukket fra de andre børns fællesskab. Vi har advaret imod det, og der er nu et ændringsforslag, der udelukker, at det fortsat kan lade sig gøre. Det er vi meget glade for. Det synes vi er en vigtig principiel tilkendegivelse fra Folketinget, som jeg synes man gør klogt i at notere sig i de kommuner, der har forsøgt at løse deres ventelister ved at lade de arbejdsløses børn betale prisen.

Det andet store fremskridt, vi ser, er retssikkerheden for hjemmehjælp til handicappede. Vi har tidligere diskuteret ankemuligheden inden for hjemmehjælpsområdet. Vi gjorde det i sidste folketingsssamling, da loven om ældreråd og klageråd blev vedtaget. Vi stemte ikke for loven sidste år, og vi gjorde det ikke, fordi vi fandt, at det var vigtigere at få en uvildig instans, der var i stand til at omgøre en beslutning, der var urimelig.

Det får vi nu for en gruppe på 29.000 handicappede, alle under 67 år, der modtager hjemmehjælp. Det synes vi udtrykker et principielt gennembrud. Vi har samtidig en revisionsbestemmelse, der siger, at om tre år skal vi kigge på begge ordninger, der så vil komme til at fungere ved siden af hinanden.

Jeg er ikke så meget i tvivl om, hvad konsekvensen bliver af den revision, nemlig at vi får anke på hele området. Jeg har også set nogle af ældreorganisationerne give udtryk for, at de også gerne vil have det. Jeg håber meget, vi vil være i stand til det ved en revision af bistandsloven.

Det tredje gennembrud i serviceloven er en ret til handleplaner for svagtstillede grupper. Det er ikke en pligt til at modtage en handleplan, men det er en pligt for kommunen til at udarbejde den, hvis den svagtstillede ønsker det. Det anser vi for en stor landvinding for hjemløse. Vi anser det for en stor landvinding for misbrugere, og vi anser det for en stor landvinding for sindslidende. Dermed får vi lagt fast, at de tilfælde, hvor der har været svingdørsbehandling, skal lægges i en ramme, der hedder en aftale om, hvordan det her skal foregå. Vi tror, det vil betyde et stort fremskridt.

Det fjerde, jeg vil nævne, er, at vi er glade for 100 mio. kr. til frivilligt socialt arbejde; ikke fordi vi forestiller os, at frivilligt socialt arbejde skal fortrænge det offentlige system, tværtimod. Vi ser det som et supplement til et offentligt system.

Det femte, jeg vil nævne, er, at vi har en forståelse i det, vi har lavet med regeringspartierne, om, at vi skal have en aftale om, hvordan vi kommer gældstyngede bistandsklienter til undsætning.

Det har ofte været et slogan i den socialpolitiske debat, at det skal kunne betale sig at arbejde. Den største gruppe, for hvem det formentlig ikke kan betale sig at arbejde, er den gruppe, der, når de bevæger sig fra bistandshjælp og ud i arbejde, bliver ramt af et offentligt krav om 20 pct.s inddragelse af gæld, hvad enten det så er bidragsgæld, skattegæld, eller hvad det kan være. Der vil vi deltage konstruktivt i de forhandlinger, der kommer.

På grund af de fem ændringer, jeg har nævnt her, stemmer vi for serviceloven.

Jeg vil så nævne i parentes, at den næste øvelse i forbindelse med de kommuneforhandlinger, som allerede er startet, bliver at få de lovgivningsrammer, der nu er lagt i serviceloven, fyldt ud med økonomi også. Vi har et ønske i SF om, at børnepasningsgarantien bliver reel, og at de midler, der forudsætter, at den bliver reel, bliver tilført kommunerne i forbindelse med de kommuneforhandlinger, der kommer til at pågå.

Vi har på samme måde et ønske om, at ældreområdet får et tiltrængt løft. Vi synes, der er for mange eksempler på hjemmehjælp, der ikke hænger sammen. Nu har vi fået ankesystemet for de under 67-årige. Det, vi har brug for nu, er også at få bemandingen sat op. Det vil vi også bidrage til i forhandlingsomgangen med kommunerne.

Så vil jeg sige noget til lov om aktiv socialpolitik. Jeg vil sige, at det, der skiller, er ikke diskussionen om, hvorvidt mennesker skal deltage og lave noget. Hvis der er nogen, der gennem årene har leveret forslag på det område, er det da vistnok SF: forslag om en bedre fordeling af arbejdet, forslag om mere uddannelse osv.

Det er altså ikke det, vi skilles på, diskussionen om, hvorvidt de skal lave noget. Det, vi skilles på – og her skilles vi til gengæld fuldstændig afgørende og fundamentalt – er i den diskussion, der hedder: Under hvilke betingelser skal den svageste gruppe af de unge deltage, når de skal med i arbejdslivet?

Det er vores opfattelse, at arbejdsløsheden skal løses solidarisk og ikke ved at lade enkelte grupper, der er udsatte, betale arbejdsløshedens og udstødsens pris. Jeg vil godt sige, at det er noget ganske andet end den tvangsaktiverings-tanke, der behersker nutidens socialpolitik og